

postpakketje
4!

RUTH 4

(...)

- Hiermee zijn jullie er getuige van dat ik het bezit van Elimelek koop. Bij deze koop is Ruth ingesloten, de weduwe van een van de zonen. Ik zal met haar trouwen, zodat de naam van de overledene kan voortbestaan.

- Wij zijn getuige! roepen het volk in de poort en de oudsten.

Zo wordt Ruth de vrouw van Boaz. Wat later krijgt ze een zoontje.

- God zij dank, dat je nu een erfgenaam hebt gekregen, zeggen de vrouwen tegen Naomi, hij zal je doen herleven en voor jou zorgen als je oud bent.

Naomi neemt het kind op haar schoot en verzorgt het. De buurvrouwen geven het kind een naam. Zij noemen het: Obed. Hij wordt de vader van Isaï en de grootvader van David.

AanVaard onze angst
om niemand te zijn;
onze angst dat ons leven
uitloopt op niets.

AanVaard onze angst
niet bemind en aanVaard te worden;
onze angst om vergeten
en verworpen te worden.

U roepen wij aan tegen onze angst in.
U roepen wij aan,
hopend op gehoor,
hopend op een teken van licht,
hopend op een hand die niet laat vallen
maar ons opvangt.

Kom met uw Licht
in een menselijk gezicht.
Scheep een weg door onze angst heen,
dat wij leven kunnen naar U toe,
verborgen Geheim in ons bestaan.

-Marinus van den Berg-

Laat door niets u verstoren, door niets u beangstigen. Alles gaat immers voorbij. Alleen God verandert nooit. Het geduld brengt alles terecht. Wie God bezit heeft niets tekort. Want God alleen voldoet.
(Teresia van Avilla)

SAMEN OP WEG NAAR EEN NIEUWE TOEKOMST...

Wie weet komt alles goed?

Na de onderhandelingen in de stadspoort verklaart Boaz nog eens met nadruk dat hij het land van Elimelek terug zal kopen, en daar bovenop ook nog Ruth tot vrouw wil nemen. De oudsten van de stad spreken meteen een plechtige zegenwens uit over dit huwelijkscontract.

Al snel schenkt de Heer hen een zoon, die ze als een Godsgeschenk ontvangen. En aan het kraambed jubelt 'Oma Naomi' het uit van vreugde. Noem mij toch niet langer 'Mara', zegt ze. Dat is voorgoed verleden tijd. Want het leven is tòch goed geweest voor mij! Ik ben nu niet langer 'de verbitterde', maar eindelijk weer 'de liefelijke' van weleer. Glimmend van trots neemt zij haar kleinzoon op de schoot, en noemt hem 'Obed' - 'Hij die dienstbaar zal zijn'...

Eind goed, al goed dus. 'En ze leefden nog lang en gelukkig...' We kennen dat, vanuit de sprookjes. Maar is het wel zo zeker dat alles goed komt? Staat dat niet hèèl ver van onze dagelijkse realiteit en onze moeilijke ervaringen, zeker hier in de gevangenis? Waarom staan zulke verhalen dan in de Bijbel opgetekend, en lezen we ze nog altijd voor in onze vieringen..?

Zo'n verhaal als dat van Ruth is bedoeld om ons te bevrijden uit doemdenken. We weten maar al te goed: nòg bestaat er geen wereld waarin alles goed is en goed komt. Maar de mogelijkheid daarvan is wel gedròmd, wil het verhaal ons zeggen, en die droom is nooit meer uit te wissen. Maar let op: de opdracht om er aan mee te werken is in ònze handen gelegd. Elk bijbelverhaal wil een getuigenis zijn van de mogelijkheid om mens te worden, ondanks alles. Het kàn, zegt de Bijbel telkens weer. We moesten er maar eens mee beginnen.

En wat voor zin heeft het zulke teksten voor te lezen in de vieringen, er over na te denken, te spreken en te preken..? Kijk, het zit zo: zes dagen in de week moeten we de mensen om ons heen en ook het cynische, soms wanhopige mensje in onszelf ronduit gelijk geven: de wereld en de mensen zijn niet goed! Wie zijn ogen gelooft en zijn verstand gebruikt kan het niet anders zeggen. Maar één keer in de week - op zondag - willen we die Stem weer horen van aan de overkant. Weer kijken achter de horizon; dromen van een ander land, hopen op een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Daarvoor dient liturgie. Daarom moeten we samen in de Bijbel blijven lezen. Moeten we zingen, hopen en bidden, tegen de klippen op. Omdat het anders allemaal zo uitzichtloos lijkt...

- **Vind je dat men zo'n verhaal als dat van Ruth maar beter kan schrappen uit de Bijbel? Waarom wel of waarom niet?**
En al die mooie teksten op de kaartjes van het wekelijkse postpakket? Waarom zijn ze kostbaar voor jou – of vind je ze maar om weg te gooien?
Is er soms ééntje bij dat je graag wil bijhouden? Waarom precies?
- **Durf je, na al wat je hebt meegemaakt, stilaan opnieuw een beetje in het leven en de mensen geloven?**
Wie of wat leert jou weer open en vertrouw-vol naar de toekomst te kijken?
Mag het leven voor jou opnieuw verder gaan?
Waar ervaar je voor jezelf 'nieuw toekomstperspectief'? Waaruit put je hoop?
Hoe hou je het vol..?